

Et hastetopmøde med Trump, Xi, Putin og Modi er afgørende for verdensfreden!

Af Helga Zepp-LaRouche, 30. maj 2020 – artikel skrevet til ugeskriftet Neue Solidarität.

Verden står i dag ved en skillevej, som Friedrich Schiller ville have identificeret som et punctum saliens (det springende punkt -red.), det vil sige tidspunktet i et drama, hvor den afgørende beslutning skal træffes: vil hovedpersonerne formå at hæve sig til et højere niveau af sublim handling og dermed tilvejebringe en positiv løsning, eller vil de forblive fanget i en geometri, hvor modsætningerne tilsyneladende er uløselige, og derved forvandle dramaet til en tragedie. Verden befinder sig i dag på et sådant punkt i to henseender: i krisen mellem USA og Kina og på hjemmefronten i selve USA.

I en i forvejen ekstremt anspændt situation på grund af Covid-19-pandemien, med over 100.000 dødsfald og 30% arbejdsløshed, udløste det brutale mord på den afroamerikanske George Floyd en eksplosion af vold og alvorlige optøjer, som, i skrivende stund, har ramt 24 byer. Præsident Trump har bedt Pentagon om militære optioner i henhold til "Oprørsloven" fra 1807, og hjemmeværnet i Minnesota påbegyndte den største deployering i dens 164-årige historie. Landet er polariseret på randen af borgerkrig. Men det er ikke kun indenlands, at grænsen er nået; den strategiske konfrontation med Kina har også nået et vendepunkt. Længe før Donald Trump vandt præsidentvalget i 2016, havde britiske hemmelige tjenester i aftalt spil med amerikanske kredse – i korthed ofte betegnet "the Deep State" – travlt med at etablere store faldgruber for Trump, i tilfælde af at han ville vinde. Allerede den 21. januar 2017 havde London Spectator en artikel med

overskriften: "Vil Donald Trump blive myrdet, udsat for et kup eller bare afsat ved en rigsretssag"? Skandalen omkring den fyrede britiske ambassadør i Washington, Sir Kim Darroch, kaster lys over de vidtgående metoder som det britiske imperium, da Trump først var indsat, anvendte for at skabe et fuldstændigt kontrolleret miljø omkring ham (at "oversvømme zonen") ved – via den britiske ambassade – at forsøge at påvirke hver eneste kontakt, som Trump havde. Målet: Hvis hverken et kup eller en rigsretssag mod Trump lykkedes, skulle han "inddæmnes" i tråd med det britiske imperiums målsætninger.

Og "inddæmnet" var han, da han holdt sin pressekonference den 29. maj i Det hvide Hus' "rosenhaven", hvor han gennemgik hele kataloget over britisk inspirerede løgne mod Kina og Verdenssundhedsorganisationen. Omgivet af Pompeo, Mnuchin, O'Brien, Lighthizer, Kudlow og Navarro, proklamerede Trump, hvad Pompeo i fuld fart havde arbejdet på i måneder: ophævelse af Hongkongs særlige status som et finanscenter og særlig skattezone, såvel som samarbejdet med WHO. Kinas forseelse er åbenlys, sagde Trump. De er ansvarlige for, at USA mistede hundreder af milliarder af dollars hvert år på grund af urimelige handelsforbindelser, Kina dækkede over udbruddet af Covid-19 og har skylden for udbredelsen af pandemien, der har resulteret i over 100.000 døde i USA og over en million i verden. Trump gentog den totalt miskrediterede løgn fra englænderen Niall Ferguson, der hævdede, at Kina havde stoppet indenrigsflyvninger fra Wuhan i Kina, men tilladt dem at fortsætte til udlandet og dermed bidraget til utallige dødsfald og ødelæggelser. Derudover sagde Trump, at Kinas industrielle spionage skal stoppes, at kinesiske forskere og studerende udgør sikkerhedsrisici, og at kinesiske virksomheder ville blive fjernet fra amerikanske børser.

Med denne pressekonference har forholdet mellem USA og Kina nået et nyt lavpunkt: ikke blot er der truslen om afkoblingen af økonomierne, hvilket ville føre til en ny blokdannelse og

en ny kold krig, men der er sat en kurs, der kunne føre til Tredje Verdenskrig.

Trump insisterede på, at Kina ensidigt havde pålagt kontrol over Hongkongs sikkerhedsstatus, i strid med traktaten fra 1984 med Storbritannien. Hvad han udelod er den historiske baggrund, nemlig at de alvorlige uroligheder i Hongkong blev anstiftet og finansieret af britiske og amerikanske institutioner, som National Endowment for Democracy (NED), med det eksplicitte mål at få en farverevolution mod regeringen i Beijing. I årevis har NED, der inkluderer både demokrater og republikanere, ydet betydelig økonomisk bistand og "demokrati-træning" til demonstranter, hvad enten det er i Hongkong eller det fascistiske Maidan-kup i Ukraine. Den delvis voldelige og terroristiske operation var udformet til at fremprovokere en militær intervention i Hongkong af den kinesiske hær, og således at udløse en verdensomspændende protest. Sammen med disse terrorhandlinger var der giftige artikler i de transatlantiske medier, såsom artiklen af Bret Stephens i New York Times den 3. oktober 2019 med titlen: "Er Kina på vej mod krise?", der søgte at indvarsle Kinas forestående død.

Og nu, hvor Den kinesiske Folkekongres vedtog en ny sikkerhedslov for Hongkong for at bringe denne terroristiske destabilisering til ophør, har den kinesiske regering enhver ret til at gøre det. "Ét Kina"-politikken er regeringens røde linje, og ingen overskridelse af den kan tolereres. Tabet og gendannelsen af Hongkong, sammen med Taiwan og erindringen om de territoriale tab som følge af opiumskrigen, den tvungne åbning af kinesiske havne for britisk opium under våbenmagt, og de "ulige traktater" hvor Kina derefter blev tvunget at afgive Hongkong til England, er det absolutte synonym for "skammens århundrede". Ud fra disse historiske erfaringer har Kina draget den konklusion, at det aldrig igen kan tillade sig at blive løbet over ende og besat og gjort magtesløst af imperialistiske magter. Dette var i i intellektuelle kredse allerede argumentet, der førte til grundlæggelsen af den nye

Folkerepublik Kina, og som har bestemt dens økonomiske politik, især siden Deng Xiaopings reformer. Med denne orientering har Kina formået at overvinde grundsætninger fra Kulturrevolutionens år med kaos, og iværksatte det største økonomiske mirakel i historien, der har løftet 850 millioner mennesker ud af fattigdom. I de sidste 40 år, siden reform- og åbningspolitikken, har Kina i stigende grad fokuseret på videnskab og teknologi som lokomotivet for social og økonomisk fremskridt.

Denne politik – som i øvrigt er meget tættere på principperne i Alexander Hamiltons Amerikanske økonomiske System og det tyske økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig end Sovjetunionens socialistiske planøkonomi – er årsagen til Kinas oprejsning. Og denne politik – ikke primært industriel spionage, der gennemføres af alle lande – forklarer, hvorfor Kina er blevet en global leder inden for udvikling af f.eks. højhastigheds-jernbanesystemer, forskning i nuklear fusion og rumrejser. Idéen om at kunne "inddæmme" en nation på 1,4 milliarder mennesker, der fører en økonomisk politik baseret på videnskabeligt fremskridt, uden at provokere den tredje, denne gang en atomar verdenskrig, bør forkastes én gang for alle.

Hvem kan fortænke de kinesiske medier i at påpege, at det "smukke syn", som Nancy Pelosi kalder billederne af de voldelige oprørere i Hongkong, nu er flyttet til USA. Eller for at pege på dobbeltmoralen i, at når amerikanere går på gaden for at protestere mod de racistiske mord, fortjener de at blive skudt, men når yderliggående i Hongkong kaster benzinbomber og ødelægger offentlig ejendom, betragtes de som frihedskæmpere.

Det turde stå klart for enhver tænkende person, i betragtning af antallet af eksistentielle globale kriser der dukker op – fra Covid-19-pandemien, den voksende globale økonomiske depression, faren for en global sultkrise til det åbenlyst forestående sammenbrud af det finansielle system – at

katastroferne kun kan forhindres, hvis verdens store nationer, nemlig USA, Kina, Rusland og Indien, arbejder sammen om at løse problemerne. Det er kun hvis internationalt samarbejde kan gennemføres på et fornuftigt niveau, at geopolitikken kan overvindes, og menneskeheden kan få en fremtid.

Derfor er det desto mere presserende, at præsident Trump vender tilbage til sin oprindeligt positive holdning til Kina og samtaler med præsident Xi Jinping, ansigt til ansigt, og til den tid hvor han gav udtryk for sin beundring for den kinesiske kultur. Efter fyringen af sin nationale sikkerhedsrådgiver, John Bolton, tweetede Trump, at hvis han havde lyttet til ham, ville vi være "i 6. verdenskrig nu". Han burde også huske på udtalelserne af udenrigsminister Pompeo, hvis strategiske positioner er identiske med Boltons på mange måder. I en tale i Texas indrømmede Pompeo med slående nonchalance for en fundamentalistisk kristen. "Jeg var chef for CIA. Vi løj, vi snød, vi stjal... Vi havde hele trænerkurser".

Derudover skyldes det Pompeo, at "Russiagate"-farcen kunne fortsætte efter 2017, eftersom Pompeo senest efter hans drøftelse med den tidligere computerspecialist i NSA, Bill Binney, i oktober 2017, havde bevist for, at der ikke havde foregået nogen russisk hacking af det Demokratiske Partis computere.

Lyndon LaRouches politiske aktionskomité (LaRouchePAC) har netop udgivet et program til oprettelse af 1,5 mia. nye produktive job verden over – et program der kun kan iværksættes gennem internationalt samarbejde mellem de store industrialiserede nationer, men frem for alt ved at overvinde den geopolitiske konfrontation mellem USA og Kina, Rusland og Indien. Denne uhørte krise er til en vis grad en test for menneskeheden, med hensyn til om vi med tiden kan skabe en ny orden, baseret på den generelle velfærd for alle mennesker på denne planet og tillade en permanent overlevelse af vores art. Den bedste måde, hvorpå andre nationer kan bidrage til dette,

er ved at give offentlig støtte til et hastetopmøde mellem præsidenterne Trump, Xi Jinping og Putin samt premierminister Modi.